

Een opmerkelijke beuk

Wie wel eens over de Rauwbrakenweg fietst of wandelt zal ongetwijfeld een langs de weg staande beuk zijn opgevallen. Vooral de grote 'airbagachtige' vergroeiing op de stam springt in het oog. Zijn opvallende verschijning heeft hem in 2016 een nominatie opgeleverd in de verkiezing tot Tilburgse boom van het jaar.

Beuken tonen het hele jaar rond hun pracht. In het voorjaar, wanneer de beuk uitloopt, zijn de blaadjes donzig, zacht en lichtgroen, later worden ze donkergroen. In de herfst spant de beuk toch echt de kroon. Alsof hij nog een keer wil knallen voordat de winter zijn intrede doet, kleuren de bladeren nu felgeel, oranje en bruin.

Als beuken in bossen of lanen bij elkaar staan valt direct het praktisch ontbreken van onderbegroeiing op. Debet hieraan is de oppervlakkige worteling, een bladerdek dat weinig zon doorlaat en een slecht verteerbare zurige strooisellaag van bladeren en beukenootjes.

De gladde bast van beuken is heel gevoelig voor zonnebrand. Vandaar dat je vaak in bossen en lanen van beuken een domino-effect ziet. Als er een wegvalt kan de zon haar weg naar omringende bomen vinden en de bast aantasten waardoor een boom, bij niet ingrijpen, verzwakt en sterft.

Eekhoorns verzamelen de beukenootjes en leggen er wintervoorraden van aan. Ook vinken en kepen zijn er dol op. De mens kan de nootjes maar beperkt eten omdat ze in grote hoeveelheden voor hem giftig zijn.

Bij de Germanen was de beuk gewijd aan Freya, de godin van de liefde en het huwelijk. Worden daarom nog steeds hartjes en initialen van geliefden in de gladde beukenschors gekerfd?